

W ZESZYCIE

– Zachodzące współcześnie zmiany sytuacji komunikacyjnej, rozwój mediów społecznościowych, komercjalizacja sportu powodują przyspieszoną ewolucję języka sportu jako odmiany polszczyzny ogólnej. Przyczynia się to m.in. do zaniku granic między dotychczas wyróżnianymi podtypami tego wariantu komunikacyjnego języka.

– Profesjonalizmy sportowe, które przechodzą do słownictwa języka ogólnego, to zjawisko charakterystyczne dla współczesnej polszczyzny; w dużej mierze jest to spowodowane przez media, które propagują modę na sport i wiąże się z popularnością poszczególnych dyscyplin sportowych.

– Analizy tekstów (mówionych i pisanych) dziennikarzy sportowych wskazują na to, że ich medialny charakter znajduje niejednokrotnie odzwierciedlenie w potocznym i oficjalnym rejestrze języka, a zarazem są dowodem na to, że wielu dziennikarzy telewizyjnych, radiowych, internetowych i prasowych poszukuje własnego stylu wypowiedzi.

– Słownictwo różnych dziedzin sportu, w tym m.in. wyścigów konnych, ma w dużej mierze charakter zapożyczeń z języków obcych; procesy adaptacji tego słownictwa do systemu językowego polszczyzny są wyraźne w leksyce z tego zakresu w okresie 20-lecia międzywojennego.

– Ważną kwestią natury metodologicznej w słowniku ortoepicznym jest wprowadzanie informacji pragmatycznej; tradycyjnie służą temu kwalifikatory, jednakże niejednokrotnie zadania słownika wymagają tego, by była ona przedstawiona w sposób opisowy lub w postaci haseł tematycznych.

Język sportu – mediolingwistyka – komentarz sportowy – profesjonalizmy sportowe – mówione warianty wypowiedzi – konstrukcje porównawcze – zapożyczenia leksykalne – słownik ortoepiczny – norma językowa.

Red.